

[Undervisningsministeren.]

overstået, vil de måske have vanskeligt ved i de førstkommende år at tilbagebetale de lån, de har fået, og derfor har de været betænkelige ved denne ordning. Vi har brug for, at så mange akademikeruddannede og så mange andre unge som muligt inden for de grupper, som i øvrigt kommer i betragtning ved uddannelsesfonden, udnytter de muligheder, der foreligger for videreuddannelse; vi har brug for dem i samfundet.

Ja, jeg skal ikke gøre flere bemærkninger, men vil slutte med at sige, at jeg meget gerne ønsker tilslutning fra alle sider i salen til dette lovforslags gennemførelse, og jeg henstiller meget, at de to repræsentanter for venstre og de konservative vil overveje, om de synspunkter, jeg her har fremsat, ikke vil kunne begrunde, at vi går ind i en saglig forhandling om det foreliggende lovforslag.

Så er det blevet sagt: hvorfor går man så ikke i højere grad over til lån? Jeg afviser naturligvis ikke, at lånevejen er fremkommelig og mulig på en række områder. Det ærede medlem hr. Henry Christensen nævnde den henvendelse, vi sidste gang fik fra studerende ved polyteknisk læreanstalt. Jeg må sige, at jeg nu har fået en henvendelse fra de studerende på polyteknisk læreanstalt, som har en anden indstilling, nemlig den, at de må lægge vægt på, at der i højere grad bliver legater end lån, og deres begrundelse er naturligvis navnlig den, at det havde vist sig, at de ikke kunne få de penge stillet til rådighed, som kom ind ved tilbagebetalte lån, til fonden, som de gerne ønskede. Man kan diskutere denne ordning, men jeg vil gøre opmærksom på, at det er ingen holdbar vej at stille et stort beløb til rådighed for en enkelt studieretning, som måske havde særlige forudsætninger for at kunne tilbagebetale lån, hvad der ville stille dem helt anderledes gunstigt, netop fordi de havde større muligheder for at tjene penge ind og for bagefter at betale dem tilbage langt hurtigere end andre studieretninger. Derfor må vi hvert år igennem lovgivning fastsætte, hvor meget der skal gives som lån og hvor meget til de enkelte studieretninger, og det må ikke blive således, at vi giver penge ud til de forskellige studiegrene med den mulighed, at de kan opsamle et fond og dermed selv i højere grad bestemme og råde over disse

midler. De penge, vi giver som lån, kommer ind igen. Der er ikke tale om et tilskud ud over rentetabet, som staten dermed yder. Det er en hjælp for mange unge, men ikke en tilstrækkelig hjælp for alle.

Henry Christensen: Den højtærede undervisningsminister polemiserede stærkt imod nogle af de skattebetragtninger, der er gjort gældende, og anførte, at det hjælper ikke meget at lette skatten for dem, der ikke betaler nogen skat, eller som kun betaler meget lidt i skat. Ja, det forstår jeg meget vel, og der er heller ikke nogen af os, der har tænkt, at vi kunne hjælpe ad den vej. Det, man derimod har tænkt, er, at ved at indføre nogle af disse synspunkter i beskatningsreglerne ville man gøre det muligt for en hel del hjem at løse deres unges uddannelsesproblemer i højere grad, end det er muligt nu. Og at der bliver flere hjem, der kan gøre det, er i sig selv engod ting. I det omfang, man gør flere og flere hjem i stand til selv at løse deres uddannelsesproblemer, i samme omfang slår de midler, som staten udlåner, eller legatmidlerne, som stilles til rådighed, bedre til til dem, der ikke har mulighed for ad anden vej at klare de økonomiske byrder.

Den højtærede minister gjorde nogle bemærkninger om forholdene for de polyteknisk studerende. Jeg forstår meget vel, at de ræsonnerer på den måde — sådan ville jeg sikkert selv også have ræsonneret — at det er da klart, at når man ikke har villet gå med til at skabe en vis revolverende fond for dem, hvorfor skulle de så ikke ønske at få så stor en del som muligt i legatmidler og at få stillet større midler til rådighed som legater end som lån. Jeg må stadig mene, at de synspunkter, som de polyteknisk studerende fremkom med for en del år siden, var synspunkter, som både samfundet og de selv kunne være tjent med. De kom og gav det tilbud, at hvis samfundet ville sige: vi stiller et bestemt beløb til rådighed om året og af den størrelsesorden, der her er hjemlet, ville de acceptere, at de skulle tilbagebetale hele beløbet på vilkår, at man i hvert fald bruger de første mange års tilbagebetaling til at skabe et fond, hvorfra der fortsat kan ydes lån til den pågældende gruppe. Jeg synes, det var et godt tilbud, der her